

სანთელი

ღამის ნათელში, მტვერში, მთვარეში,
მიყვარდა სულის შეხება შენი,
თბილისის დაღლილ ქარის თარეში,
კოშკები ძველად ნაგებ-ნაშენი.
მსუბუქი ალით გზებს ეკიდება
ტალღები ნელი და სუერნელება,
მე მახსოვს შენი ძველი დიდება
და განშორება აწ მეძნელება.
ყოველდღე მოდის ახალი ტალღა -
მყვირალა, სუსტი და დღევანდელი,
და დროშასავით მე მიმაქვს მაღლა
სანთელი... შენი სული, სანთელი.